

JO, EN CRISI?

8.30, diumenge. El nen no hi és...

Poc a poc es van obrint uns ulls, els meus, mig entarenyinats. Malgrat les escalfors que encara romanen al llarg de tots els racons del meu llit encara em venen al cap pensaments del passat. Sortosament comencen a esvaïr-se els records que situen a un pare tan desagraït com desenamorat a l'altre cantó del matalàs i se'm fa estrany que a l'habitació del costat el meu fill, ara preadolescent, no hi sigui. Em tranquil·litza que cap al vespre, a les vuit segons el conveni, m'hi tornaré a retrobar amb el meu petitó de quinze anys.

Intento mirar al futur i apartar aquests jocs perversos de la meva ment. He conegut nova gent i gaudit d' experiències del tot culpidores. En definitiva, he après. Mai haguera imaginat que aquesta nena gran pogués fer un cop de timó tan determinant i transformar una desesperança tenyida de blanc i negre en aquesta alegria de viure desafortada i cromàtica per tot arreu.

Nua sota els llençols, me'n adono que el meu_cos ja ha complert els 40.

Sobre els canvis que m'havia d'esperar, de moment només sóc conscient dels físics: alguna cana maleïda, línies d'expressió més marcades, flaccidesa inevitable i un ventre -testimoni del batec d'una altra vida i lliet en un temps no tan llunyà- amb petites estries. M'acarono els pits i no, ja no són tan fermes com abans.

Però... què carai! Sóc més divertida, més sorprenent. Han marxat les vergonyes i complexos, els tabús i limitacions. Sóc més senzilla i pràctica, sincera per convicció, més transparent i a la vegada apassionada. Atractiva fins considerar-me poderosa. Rebel, valenta i lluitadora. Igualment estudiosa i riallera. ¡Porque yo lo valgo!

Ara els meus llavis deixen anar un somriure picaró, el que malgrat els cops de la vida mai s'ha esvaït del meu rostre.

Aquella noia juganera i curiosa continua amb ganes de deixar-s'hi l'ànima i no estalviar-se cap carícia.

Quin goig! La vitalitat dels 17 recolzada amb tota l'experiència dels anys apresos.

Giro el cap i la meva mirada es posa sobre uns ulls que m'observen, enamorats i plens de desig. Sense plantejar-me el Demà respiro el més profund que em permeten els pulmons i torno a reviure com a instantànies robades els moments delitosos i excitants de la nit passada. Recordo un sopar romàntic en un acollidor raconet de la ciutat, una conversa enriquidora i somriures compartits.

En convidar-lo a la última copa, les seves mans, viatgeres intrèpides, encaixàren a la perfecció sobre el meu cos i recorregueren el meu coll, esquena i malucs.

Mmm...

No van trigar els seus petons a invaïr-me sense complexos... i tremolo, i m'esgarrifo, i en torno a tenir ganes d'escalfar els racons.

Mmm...

-Bon dia –em diu suament-. Algú t'ha dit quant de preciosa ets? –i m'acarona a l'orella. I m'encenc. I m'accelero... sense remei...

Somric descarada i amb ulls desafiadors m'acoblo sobre les seves cames. Ja noto la seva masculinitat buscant un dels refugis que li puc proporcionar.

La seva llengua és descarada, i m'agrada. Les seves mans, possessives, i m'agrada; i el seu vocabulari obscè, i em descontrolo.

-Sí! –Crido amb violència.

Toca els meus pits amb una mestria que provoca l'excitació quasi instantània i frega amb els dits els mugrons fins assolir l'erecció màxima i em venen uns calfreds que m'afebleixen. I em deixo caure. Uf!

I m'aixeco i em recolzo sobre les seves cuixes, hem bellugo a antull i mormola "Em tornes boig, nena!"

Calor...tinc molta calor.

M'agafo a les seves espatlles mentre ell pren possessió de les meves caderes.

Déu meu! Sí que la té dura, la noto amb plenitud.

Ens mirem, accelerem, ens alentim, accelerem, ens alentim, accelerem encara amb més vigor mentre els gemecs podrien sentir-se arreu de l'edifici, però poc importa já; és massa tard. El plaer ens té feliçment deshinibits i entre panteixos i contraccions xiuxreja el meu nom.

Arquejem tots dos els cossos; conscients que ens hem escorregut alhora.

Extasiada i humida, caic sobre el seu pit, rejuvenida. Compartim la respiració entretallada i no puc evitar un gest còmplice.

I ric i ploro... com mai havia rigut i plorat al mateix temps.

PSEUDÒNIM : La nena gran